

Повітря нічне до рання

Дмитро Павличко

Повітря нічне до рання
З неба текло й ряхтіло.
Радощами кохання
Світилося твоє тіло.

Місяць, як повноголося
Твоєї душі золотої,
Сяяв, а чорне волосся
Цвіло ароматами хвої.

Не розуміючи знаків
Зір на небеснім узвишші,
Я ревно від щастя плакав
У кіс твоїх темній тиші.